פרק ח' משנה ד'

א] בהא דאם היה לו דבר מועט נאמן שכן דרך בעל הבית להיות מוציא מלפסו, כ' הר"ש דילמא בע"ה שכח להפריש מעשר עני ונותן לו ירקות מתוך תבשילו, וק' א"כ מדוע רק במועט גם במרובה נתיר מה"ט דשכח והפרכיש במבושל, וכן תקשי במשנה הקודמת מדוע שלא יהיה נאמן על הקמח ונאמר שבע"ה שכח להפריש עד שטחנו ועי' חזו"א ודרך אמונה.

ב] עי' מלאכת שלמה שכ' טעם אחר בשם החכם ה"ר יהוסף אשכנזי ז"ל כי כשבעה"ב ליקט ירק לצרכו אינו מוציא ממנו מעשר עני כך כשהוא חי, כי אינו ראוי לעני שאין העני רוצה ליטפל בו ולבשלו בעבור שהוא מעט, וע"כ הבעה"ב מבשלו תחלה ואח"כ נותנו לעני כך מבושל אבל אם יש לעני ירק מבושל הרבה והוא אומר שמעשר עני הוא שנתנו לו כך מבושל אינו נאמן כי אין בעה"ב רגיל לבשלו תחלה כשהוא הרבה ע"כ, ולפי"ז ניחא הכל.

ג] בפשוטו אם אמר העני שקיבל מבע"ה ירק חי והוא עצמו בישלו נאמן כמש"נ במשנה הקודמת מד' הירושלמי שנאמן לומר שקיבל חיטין וטחנו הוא והובא בר"ש ורמב"ם בפיה"מ במשנה הקודמת, והנה הרמב"ם בהלכות פי"ב ממעשר הי"ד כ' ז"ל נאמנין על הירק חי ולא מבושל אא"כ היה דבר מועט שכן דרך בעלי בתים ליתן מעט ירק מבושל מקדרתו לעני ומתוך שיכול לומר הבעל הבית נתנו לי יכול לומר אני בשלתיו ממתנותי, ומבואר שנאמן לומר אני בשלתי רק במגו שקיבל מבע"ה ונ"מ שנאמן רק במועט, ותמה רעק"א דתיפוק"ל שנאמן בעצם כמו בירושלמי בחיטין שנאמן לומר אני טחנתי ונ"מ שיהיה נאמן גם במרובה, וע"י מהרי"ק שהרמב"ם בהלכותלא סבר לירושלמי זה [דלא כמו שהביא כן בפירושו].